

Sygn. akt II UK 135/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej (IPN),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M.S. oraz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w (...) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 lipca 2012 r. zmieniającego decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 30 października 2009 r. w przedmiocie obniżenia policyjnej emerytury od dnia 1 stycznia 2010 r. Sąd drugiej instancji – oddalając apelację organu rentowego – zaaprobował zakwalifikowanie okresu nauki w Stacjonarnym Studium Poddyplomowym Wyższej Szkoły Oficerskiej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji imienia F. Dzierżyńskiego w L. od dnia 14 października 1986 r. do dnia 26 czerwca 1987 r. jako podlegającego wyliczeniu wskaźnikiem podstawy wymiaru 2,6% Za Sądem

pierwszej instancji stwierdził – oddalając apelację ubezpieczonego – że potwierdzony w informacji o przebiegu służby wystawionej przez Instytut Pamięci Narodowej okres służby w biurze „W” odpowiada służbie w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388; dalej „ustawa lustracyjna”) i podlega wskaźnikowi 0,7% (art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667; dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”).

M.S. był w dokumentach personalnych określany jako funkcjonariusz Służby Bezpieczeństwa. Do tej służby został przyjęty na prośbę z dnia 27 lipca 1973 r. i zatrudniony w Referacie Służby Bezpieczeństwa Komendy Milicji Obywatelskiej w G. jako inspektor operacyjny Służby Bezpieczeństwa, a następnie przeniesiony z dniem 1 czerwca 1975 r. do Wydziału III „A” Służby Bezpieczeństwa („na kierunek ochrony gospodarki narodowej”) jako inspektor Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w P., a potem do Wydziału „W” tej Komendy z miejscem pracy w Grupie „W” Służby Bezpieczeństwa w G.. W dniu 13 czerwca 1989 r. został mianowany na stanowisko inspektora Grupy V Służby Bezpieczeństwa Rejonowego Urzędu Spraw Wewnętrznych w G.. Według opinii Wojewódzkiej Komisji Kwalifikacyjnej w P., wydanej na podstawie § 7 i 8 ust. 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 21 maja 1990 r. w sprawie przyjmowania byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa do służby w Urzędzie Ochrony Państwa i innych jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz zatrudniania ich w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, możliwość zatrudnienia M. S. w Urzędzie Ochrony Państwa, w Policji lub w innych jednostkach podległych Ministrowi Spraw wewnętrznych oraz w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych była wyłączona. W związku z tym został zwolniony ze służby z dniem 31 lipca 1990 r. na podstawie art. 131 ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa. Uzyskał prawo do

emerytury policyjnej od dnia 1 sierpnia 1990 r. Jednostki, w których służył ubezpieczony, wydziały „W” zostały powołane przy Departamencie DC Komitetu ds. Bezpieczeństwa Publicznego jako zajmujące się techniką operacyjną. Po likwidacji Komitetu podporządkowano je Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, a całość ich zadań, po rozwiązaniu rozkazem nr 0115/Org. z dnia 30 maja 1989 r., została przejęta przez Departament II Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Ten uległ likwidacji na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz.U. Nr 30, poz. 180).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie odwołania w całości, została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego. Skarżący podniósł niewłaściwe zastosowanie art. 15b ust. 1 pkt 1 zamiast art. 15b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz art. 2 ustawy lustracyjnej przez błędne przyjęcie, że służba skarżącego w Biurze „W” była służbą w strukturze Służby Bezpieczeństwa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułował jako wątpliwość, czy służba w pionie „W” była służbą w strukturach Służby Bezpieczeństwa, wskazując, że struktura ta nie została z mocy prawa rozwiązana z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa w dniu 10 sierpnia 1990 r., lecz zlikwidowana wcześniej, w czerwcu 1989 r. Wyraził pogląd, że do kręgu osób, których dotyczą zasady ustalania emerytur określone w art. 15b ustawy należą osoby pełniące służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej są to instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. W art. 2 ust. 3 zdefiniowano Służbę Bezpieczeństwa przez wskazanie, że są to te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały

rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. Nie jest więc decydujące to, czy ktoś w okresie przed dniem 1 sierpnia 1990 roku pełnił służbę w jednostce wchodzącej w struktury Służby Bezpieczeństwa, lecz tylko to, czy w chwili zorganizowania UOP, jednostka, w której służył wchodziła w skład Służby Bezpieczeństwa i z tym dniem została rozwiązana. Jeśli tak nie było, to służba pełniona w tej jednostce, również w okresie, gdy mogła ona wchodzić w struktury Służby Bezpieczeństwa, nie stanowi służby w organach bezpieczeństwa państwa i nie może stanowić podstawy do zastosowania wobec takiej osoby zasad obliczania emerytury określonych w art. 15b ustawy.

Skarżący podniósł także oczywistą zasadność skargi, wskazując, że Sądy obydwu instancji w sposób oczywisty naruszyły art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, uznając, że służba w Biurze „W” była służbą w jednostkach określonych w art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy lustracyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, zarówno ta, w której skarżący powołał się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, jak i ta, która wskazuje na oczywistą zasadność skargi, muszą być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, na której został zbudowany także argument o oczywistości skargi. Dotyczy to w szczególności

ustaleń co do chwili i podstawy rozwiązania Biur „W”, kwalifikowanych jako podległe Służbie Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jednostki terenowe w komendach Milicji Obywatelskiej. Te kwestie, dotyczące faktów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).